

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan bekræfte fru Gitte Seebergs formodning om, at vi ikke har fortrudt det, vi agiterede for i folkeafstemningskampagnen i september. Vi synes, det var godt, at danskerne ønskede at bevare situationen som nu.

Der er bare en ting, jeg ikke forstår. Hvis det nu er sådan, at spekulanter, som hr. Rohde også formulerede det, altid er samfundsgavnligge mennesker, og det kun er godt, hvad de gør, og at det er sundt for økonomien osv. osv., hvorfor var det så, at vi overhovedet skulle ind i ØMU'en?

Var det ikke en hovedargumentation fra borgerlig side, at vi skulle beskytte os imod valutaspekulation? Og det hænger jo ingen steder sammen, hvis spekulanterne kun altid er de der rare, flinke mennesker, som hjælper til for at få samfundsøkonomien til at fungere.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg synes nu, at hr. Jes Lunde skulle gå på talerstolen for at bede om kommentarer til mit indlæg og ikke til Venstres ordførers.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi synes i Dansk Folkeparti, det er fint, at vi får rejst en debat som den, vi har her i dag, og at SF har taget initiativ til den. Det gør vi, fordi vi gerne vil medgive, at der er nogle forhold omkring international valutaspekulation og globalisering, som må give anledning til bekymring og derfor også debat her i Folketinget.

Det første, vi må gøre, er naturligvis at identificere problemerne og problemets omfang, og det, vi må sige i den forbindelse, er, at globaliseringen har skabt en situation, hvor et par hundrede milliardærer ejer mere end halvdelen af verdens befolkning tilsammen.

De 3 rigeste ejer mere end de 37 fattigste landes bruttonationalprodukt i alt, og hvor vi derfor har en situation, hvor vi stille og roligt er i gang med at skabe en ny form for enevælde, hvor ganske få personer sidder og regerer over ganske, ganske mange midler og også i nogle situationer på bekostning af mange.

Valutaspekulation kan jo inddeles både i en valutaspekulation, som er grundlæggende sund, og en valutaspekulation, som er grundlæggende

skadelig, og man kan sige, at under debatten i dag har vi jo indtil nu fået karakteriseret yderpunkterne. Der er jo både en valutaspekulation, som ganske rigtigt er med til at sikre, at landene holdes på et økonomisk ret spor, og at landenes regeringer og parlamenter har en motivation til hele tiden at sørge for, at man har en grundlæggende sund økonomi, og så er der en valutaspekulation, som når op i nogle transaktionsstørrelser, der er fuldstændig ufattelige, og som ikke har til hensigt at vurdere på baggrund af, om et land har en god eller en usund økonomi, men alene har sin baggrund i, at kan man tjene en lille bitte marginal, hver gang man handler, og kan man handle mange gange nok, så kan man tjene penge på det.

Det er også derfor, at vi i de lande, der har en grundlæggende sund økonomi, har kunnet se, at valutaspekulation har kunnet afvises rimelig smertefrit, og at vi i andre situationer har set, at valutaspekulation har væltet valutaer af pinden.

En del af globaliseringen er også den fusionsbølge, som er sket, og som man i virkeligheden også må tage med ind i billedet. Vi har en bekymring over, at der er stadig større dele af Danmarks infrastruktur, som er på udenlandske hænder. Vi har en bekymring over, at udenlandske virksomheder i stigende omfang opkøber vitale dele i Danmark.

Man kan sige, at man på kort sigt jo kan have det synspunkt, også i forbindelse med den seneste bankovertagelse, som en svensk bank har gjort i Danmark, at det er godt for aktionærerne, som får en stor overpris i forhold til en aktuel kurs. Men på lang sigt forekommer de her opkøb jo kun i de tilfælde, hvor udenlandske investorer føler, at de kan tjene penge og dermed hale penge ud af landet. Det er noget, man også må tage med i betragtning.

Når så de her problemer er identificeret og vi har fået set, hvor de reelle problemer er, og hvor der ikke er problemer i forhold til valutatransaktioner og opkøbsbølger, kan man diskutere, hvad svaret skal være. Der skal vi blankt erkende fra Dansk Folkepartis side, at vi ikke har nogen universal løsning. Der er nogle svar og muligheder, som blaftrer i teorien, og vi ved ikke, om de vil kunne fungere i det praktiske liv.

Her anerkender vi blankt de ordførere, der har været inde på, at Tobin-skatten kan virke meget urealistisk og under de bedste omstændigheder som et virkemiddel, der vil kunne træde i kraft om mange, mange år.